

ÁCS NIKOLETT

Mondd, emlékszel-e?

(A debreceni kaland margójára)

Azért jöttem, hogy elbúcsúzzam,
hogy utoljára csókoljam a szád,
utoljára fürkésszem a tekinteted,
utoljára simogassam a kezed,
utoljára figyeljem két szemed,
utoljára vegyem a levegőt veled,
s hogy utoljára idézzem fel veled
vagy neked, érted s miattad
– vagy tán miattam, hogy jól legyek végre már –
azt az áprilisi éjszakát Debrecenben.

Mondd, emlékszel-e?

Vagy amikor ott voltunk

Egerben azon a 2012-es, novemberi éjen,
s a minaretnél csókolóztunk (is),
véletlen összesodródás volt csupán?

Mondd, emlékszel-e?

Mindig, mindenhol

velünk, körülöttünk s bennünk
a szikrák, azok a kiszámíthatatlan szikrák,
mik csak vittek előre, vittek hozzád.

Mondd, emlékszel-e?

Amikor behaltam abba a lehetetlen, tehetetlen fájdalomba,
amit te okoztál, s ma is öt percre belehalok,
néha még mindig úgy szúr, bár be nem vallom,
aztán úgyis újraéledek, s mosolygok,
csak meg ne halljam a radiohead-től a karma police-t vagy a
creep-et

hisz az én életem is egy kibaszott radiohead-dal,
mióta ismerlek tán, azóta csupán ...
hol van már az a szeptemberi, szépasszonyvölgyi este,
mikor az öledben feküdtem,
s az eget bámultam a holdat keresve?
(s a hányingeremmel küzdve)
Eltelt, ó, másfél év is már azóta,
most május van, már 2014,
s én 10 nappal múltam 24.
Te azt mondd, ó, ha tudnád, én hány nappal múltam,
26 leszel, de 19-nek nézel ki,
mégis, mégis kisfiú vagy csupán –
Szedd össze magad! – mondom.
Sosem hittem, hogy ilyen érzékeny vagy...
de nem baj, hisz azért jöttem, hogy utoljára lássalak
Mondd, emlékszel-e?
Azért jöttem, hogy utoljára lássalak,
hogy utoljára hagyjam a párnádon a vörös hajszálamat,
hogy utoljára hallgassam szíved dobogását,
s közben felidézzem azt a vad áprilisi éjjelt veled,
mi játszódt le akkor benned?
Még ha hazugság is volt,
én akkor is szerettelek....
Mondd, ugye emlékszel te is
minden pillanatunkra?
Azon a csütörtöki napon
ősmaradvány-nyomok a pályaudvaron.
Mutogatod, s beszélsz hozzám,
de én nem tudok figyelni,
csak próbálok levegőt venni,
nem az eszement vágyakra gondolni,
s nem a szemedbe nézni, de alig megy...

Mikor jön már a vonat, hogy ne lássalak többet?
Mondd, emlékszel-e?
Találkozunk mi még, mondd,
s addigra én is új életre kelek,
s már tudok ellenállni neked,
nem kívánom folyton a szád,
s a lényed magamban
hogy áthasson a világod...
Ó, jaj, távolról minden szebb,
mert nem is vagy te olyan jó,
fáj is a sok hiba nekem nagyon, de nagyon –
azokban a 313-as szobákban töltött éjszakák,
azok tán csak hatalmas hibák. Voltak.
Mikor ott voltunk a Sport Hotelban, Debrecenben...
Emlékezz, kérlek!
Mert én azért jöttem, hogy utoljára sírjak (miattad),
hogy visszakapjam a lelki békém,
de, ugye – ha azt mondd, úgyis lesz –, találkozunk még?
Hisz odaadtad a pulcsid, hogy legyen miért...
Emlékszel-e?
Mikor valami kis kávézóban neveltünk Debrecenben,
és sírtunk, ó, nagyon sírtunk egy sör mellett,
ki tudja, mi volt a neve a helynek.
Mikor nekem innom kellett,
becsípnem, hogy őszinte tudjak veled lenni.
Te ott sírtál, én meg... én is sírok legbelül,
de sokkal erősebb vagyok, mint te.
Ez azért fáj, tudod? Hisz nekem kellene összeomlanom,
s közben a világnak már rég össze kellett volna omolnia.
Mert én emlékszem minden egyes szavadra.
Ugye, emlékszel arra az áprilisi éjre?
Mert én minden egyes percére.

Idézd fel, kérlek, mert én ott leszek, hol zúg a szél,
s ciripelnek a tücskök, hol a lázadó is remél,
mert már rég szanaszéjjel szedtél.
porra égetjük egymást, észrevetted?
Érzed te is, hogy együtt széjjelesünk?
Vajon voltak-e olyan józan pillanataink,
amikor mindketten igazán ott voltunk?
Te az egyik pillanatban kedves vagy,
míg a másikban a földbe tiporsz.
már azt se tudom, ki vagyok melletted...
De olyan finom volt a könyvtárban csókolózni.
De merre tartunk, már rég nem tudni,
hiszen a világ is megszűnik veled.
Most az bánt, hogy nem bántasz már,
újra kellenének a mesterséges mennyországok,
de melletted csak új hobbim lehet
a sírás, de csak utánad, kedves.
Veled amúgy minden miért ilyen szélsőséges?
Úgy gyűlöllek emiatt, jaj, úgy gyűlöllek....
Tudod te, mennyit kerestelek én Egerben
s Miskolcon a kiscsillag-koncerten?
Reméltem, felbukkansz,
vagy egyszer mégis májusban jössz Pestre...
Jaj, de fáj, hogy nem jöttél sohasem,
hiszen én szakadt estéken is írtam rólad,
gondoltam rád mindig,
egy egész nyarat rád gondoltam.
Rég végem volt már akkor,
novemberben végem lett.
Mikor láttál a színházban,
s én nem láttalak téged,

ezután csak délibábként léteztem
téged kerestelek.
Egy darabig mindenhol ott voltál,
aztán már sehol sem, sehol.
Azt hittem, ez az úr örökké tart,
már nem ment meg semmi sem.
Mondd, van-e vigasz, ha minden összetört?
Nem az vagy, aki Egerben,
rég beszipantott Debrecen,
s be sem fogad a város...
Inkább menjünk újra szédelegni,
esős napokon kacsákat bámulni a szökőkútnál,
s cigiket szívni egymás után a padokon,
valami lepukkant kocsmában
aprókat számolni utolsó sörökre,
Gyere ki velem – mondd.
Túl hangosan vagy őszinte... mindenki minket néz,
s mondd újra: meg kell csókoljalak, hogy megnyugodj.
Vagy megint erdőben sétálgassunk inkább,
miután bejártuk fél Debrecent gyalog.
Te szobrokat mutogatsz, s versekről beszélünk.
Másnap már van pénzünk,
igyunk valami finom kávé,
mondom, hozzá bármit!
De le ne égjek, kérlek, add oda a dzsekidet!
Ó, hogy sírtam én ott az egyetemen miattad,
te meg a táskád a könyvtárban hagytad.
Én inkább bort iszom,
s leülök egy lépcsőre sírni,
úgyis csak szenvednék melletted...
De hívj megint fel, kérlek!
Csak, hogy utána lemerüljön a telefonom.

Hiába mondom neked, zene nélkül meghalok a vonaton,
s tanuljuk át az éjszakát a vizsgádra,
aztán reggel ne menj be... kávék egymás után.
Annyira nagyon fáradt voltam, ha tudnád,
te csak aludtál, de én nem... egy percet sem,
mert ott voltál, de mégsem.
És én úgy gyűlölöm az arcodat...
s nem akarom szelíden viselni
ezeket a gyötrő vágyakat veled:
belehaltam már oly gyakran,
hogy csak téged szerettelek.
Katapultálok egy másik univerzumba, ígérem,
ezen a földön már úgyis elvesztünk mi ketten,
nem várlak már, rég lemondtam rólad,
makacsul hallgatok ott a padon,
de nem volt hiába eljőnnöm hozzád, ugye?
Bár nem értékelted, s számoltam a perceket,
míg újra s újra szétszedtél és összeraktál két nap alatt,
s a képzeletbeli mutatók is megálltak bennem,
s a világban is meg kellett volna,
de elteltek, s forgott tovább a föld is.
És én nem találtam a holdat megint,
pedig olyan jó lett volna a napfelkeltét
bámulni veled ott az Egeden,
hisz olyan más a kalandtúra Debrecenben,
Pesten meg nem olyan gyönyörű, csillagos az ég...
emlékszel-e, mikor erről beszélgettünk
éjfél körül a hegyen? Még Egerben...
Vagy emlékszel-e, utoljára, emlékszel-e,
mikor ellógtunk a szakestről,
s alsósorokat ittunk?

Te is, én is lázadó, ha tudnád, látnád, hogy hasonlítunk:
engem is csak a szabadság ölel folyton,
s a biztonság fojtogat.
Utazás nélkül én is meghalok,
jobban tán, mint miattad
haltam már nagyokat.
Mert én emlékszem nagyon,
mikor azt mondtad, imádlak, Niki.
Most imádlak, mikor a nyakam széjjelharapdáltad,
bebizonyítottad, hogy jó vagy,
hogy senki nem volt ilyen jó hozzám soha.
De hiába már, mert én továbblépek,
mert azt érzem, kiábrándultam.
Kösz a semmit, kösz, hogy látszólag szerettedél,
ez a vonzódás engem legyilkolt...
Kifeszítetted a szívem, tudod?
Azóta is minden nyíl mellémegy.
Nehogy belehaljak egybe is,
inkább éljek, s gondoljak újra
a szemedre, a szádra,
gondolatban megint belevevesszek
abba a mennybéli éjszakába,
mikor a másnap már pokol volt,
hagyj már békén! – mondom,
de te nem tudsz otthagyni...
Mondd, emlékszel-e?

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg:
<http://youtube.hu/Verslista>